

STAŅISLAVS VAIKULIS

(1887–1961)

Dzimis 1887. gada 24. novembrī Kalupes pagasta Lazdānos. 1910. gadā beidzis Mogiļevas Garīgo semināru un tā paša gada 12. decembrī iesvētīts par priesteri.

Kalpošanu iesāka kā Liksnas baznīcas vikārs, pēc tam Kombuļu draudzē un Pēterpilī, Viborgas kapu baznīcā. Atgriezies Latgalē, 1918. gada jūlijā sāk kalpošanu kā prāvests Atašienē, bet no 1920. gada aprīļa – dekāns Varakļānos. Par nopelniem Baznīcas druvā Svētais tēvs 1927. gadā Staņislavam Vaikulim piešķir monsinjora titulu. 1933. gada maijā viņš sāk kalpošanu par prāvestu un dekānu Livānu draudzē.

Baznīckungs S. Vaikulis līdzdarbojās vairākos katoliskos laikrakstos un kalendāros, rediģēja kopējiem spēkiem tulkoto «Tercianu breviaru», pārtulkoja tolaik skolās lietoto Šustera «Pylnū Svātū vēsturi». Sastādījis tautā iecienītās lūgšanu grāmatas: «Gūds Dīvam» un «Uz augšu sirdis».

1950. gada 4. augustā priesteri Livānos arestēja un notiesāja ar brīvības atņemšanu uz 10 gadiem, ar mantas konfiskāciju. Ieslodzījumā atradās Krievijas PFSR līdz 1956. gada 29. aprīlim. (Reabilitēts 1989. g. 30. augustā.)

Staņislavs Vaikulis no 1956. gada 9. maija ir Kalupes un Arendoles draudzes prāvests. Miris 1961. gada 29. maijā un apbedīts Kalupes kapsētā.

340

Avots:

Budže, Alberts. Latvijas Romas katoļu priesteri / Alberts Budže.- Rēzekne : Latgales kultūras centra izdevniecība, 2010. – 2. sēj.- 340. lpp.